

My a vírusy 21. storočia (Rozprávanie)

Ahojte, volám sa Covid 19, ale volajú ma aj Korona. A teraz vám porozprávam príbeh o mojom krátkom živote. Vypukol som na svet v decembri 2019 v čínskom mestečku. Som vírus a veľmi rád cestujem po svete. Moji kamaráti, ľudia, hovoria, že som vytvoril celosvetovú Pandémiu a vraj som nebezpečný. Poskakujem si po tomto svete v kvapôčkovom stave medzi ľuďmi. Idem za ľuďmi, ktorí sa mi páčia a cez nos sa presuniem do ich dýchacieho systému a mne sa tam veľmi páči. Keď ma to u jedného prestane baviť, tak idem ku druhému. Nie som vyberavý, tak si nevyberám určitú vekovú kategóriu. Jedného dňa som povedal: „Keď si budem vyberať turistov, tak budem viac cestovať,“ a tak precestujem celý svet. Najlepšie sa mi cestuje v noci po 23 hodine, lebo ja cez deň veľmi rád oddychujem a v noci ma aspoň nikto nevyrušuje. Niektorí ľudia chodia kvôli mne do nemocnice, veľa z nich aj vážne ochorie, ale keď sa ma tam zlí doktori pokúšajú zabiť, tak idem rýchlo preč. Veď som na tomto svete len krátko a chcem si tu ešte nejaký čas pobudnúť. U niektorých sa prejavujem kašľom a u iných zase teplotou. Ja si myslím, že som neškodný, ale vraj zabíjam. Nechápem, prečo chcú všetko zlo zhodiť na mňa, veď som malý, milý a farebný. Nechápem, prečo sú všetky vírusy nebezpečné, veď my nechceme nikomu ublížiť. Ľudia sú nevďační, že sa niekto u nich cíti dobre a oni hneď chcú, aby sme šli preč. Nikto nás nechce a z toho sme smutní. Ľudia sú dokonca takí zlí, že nás chcú hneď zabíjať a to nie je od nich pekné. Ale povedal som si: „Ja u vás predsa len zostanem ešte nejaký čas, lebo sa cítim dobre aj keď ma nechcete, možno si neskôr uvedomíte, čo je dobro a čo zlo.“ Väčšinou idem k ľuďom zo zábavy sa trochu pohrať, ale neskôr, keď ma chcú odstrániť, tak z pomsty ostanem, aby som aspoň trochu ublížil, keď som taký nebezpečný, ako tvrdia. Až keď trochu ublížim, idem ďalej, aby vedeli, že sa so mnou nemá nikto zahrávať, aj keď som malý. No, ale aby som si neprotirečil, tak zo začiatku som chodil sa len zabávať, ale keď som zistil, že ma nikto nemá rád, tak nielen že sa zabávam, ale už aj škodím. Veď predsa každý má len jedny nervy a aj ja. Občas vybuchnem a vybúrim sa, niekedy aj na nevinných. Moja rodina a ostatné vírusy tvrdia, že nemôžem byť len dobrý, lebo potom by to bola nuda.

Toto je príbeh o mojom živote. A chcem vám odkázať len jedno: „Prosím, uvedomte si, koho máte radi a čo považujete za dobré a zlé, lebo niekedy môžete ľutovať, ale to už bude neskoro! Ako vy žijete raz, tak aj ja žijem raz. Preto naučme sa spolu vychádzať.“

Huliaková Karolína, Spojená škola Hlavná ul., Žilina – Bytčica

